

8. Συμπλήρωμα με 21 Εικόνες

1. Λύκος κι' αρνί θα βοσκήσουν αντίμα
 και ταῦροι με λιοντάρι, ἄρκτος με βώδι,
 κι' ἓνα μικρὸ παιδί θα τοὺς πηγαινοφέρνῃ,
 γιατί πᾶ σύμπασα ἡ γῆ, ἡ οἰκουμένη,
 ἀπὸ τῆ γνώση τοῦ Θεοῦ θάχῃ γιομίσει
 ὁμοια καθὼς τὰ γαλανὰ νερά
 γιομίζοντε τίς θάλασσες... [Ἰσαΐας 11, 1-12]

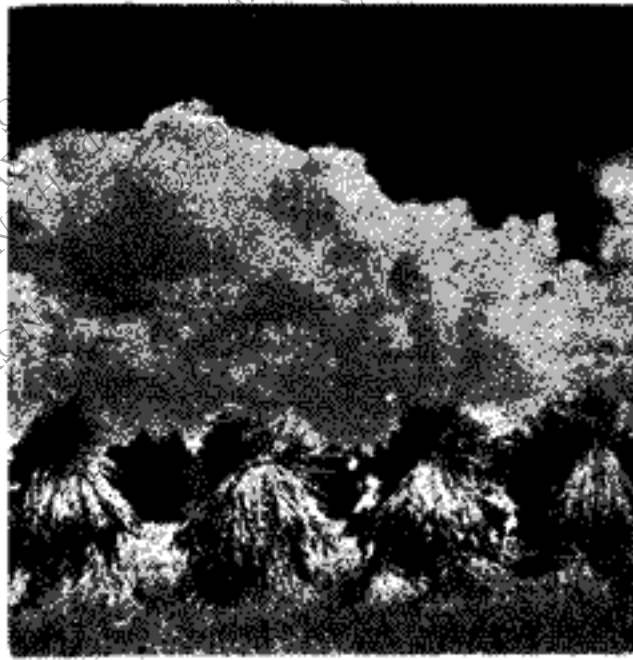
Ἰσαΐα 11, στίχου 10: ὁ ἀνιστάμενος Κυρίου, ψηφίζει 1997 [σελ. 42 ὑποσημ.] ὅχι ἄσχετα με τὸν φονευόμενον καὶ ἀνιστάμενον Δούλο Του Ἰωάννη, Ἀποκάλυψης 11, 11, καὶ Προφητειῶν Ὁρθοδοξίας, βλέπε σελ. 43-45. Καὶ στίχου 12: σημεῖον Κυρίου εἰς τὰ ἔθνη, ψηφίζει 1971. Σελ. 39 χαμηλά, 132 ψηλά.

2. «*Ανοίξαντός σου τὴν χεῖρα τὰ σύμπαντα πλησθήσονται χρησιμότητος... ἐξαποτελείς τὸ πνεῦμα σου καὶ κτισθήσονται, καὶ ΑΝΑΚΑΙΝΙΕΙΣ τὸ πρόσωπον τῆς Γῆς*». Ψαλμὸς 103 (104), 28, 30.

*«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ,
καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη,
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».*

Εὐαγγέλιο Λουκᾶ 2, 14.

3. «ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι· δεήθητε οὖν τοῦ Κυρίου τοῦ θερισμοῦ ὑπὸς ἐκβάλλῃ ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν Αὐτοῦ». Λουκᾶς 10, 2. «Σὺ ἐποίησας πάντα τὰ ὥραία τῆς γῆς· θέρος καὶ ἔαρ, σὺ ἐπλάσας αὐτά». Ψαλμὸς 73 (74), 17. «ὠραιότης ἀγροῦ μετ' Ἐμοῦ ἐστίν», «ἐμὴ γὰρ ἐστίν ἡ οἰκουμένη καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς». Ψαλμὸς 49, (50), 11-12. Σελ. 161 τέλος, καὶ σελ. 162. «ὁ δὲ ἀγρὸς ἐστίν ὁ κόσμος» (ἡ ἀνθρωπότητα ἐπίγεια). «τὸ δὲ καλὸν σπέρμα, οὗτοί εἰσιν οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας· τὰ δὲ ζιζάνια εἰσιν οἱ υἱοὶ τοῦ Πονηροῦ· «ὁ δὲ θερισμὸς συντέλεια τοῦ αἰῶνος ἐστίν»· «οὕτως ἐστὶ ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος· ἐξελεύσονται οἱ ἄγγελοι καὶ ἀφοριοῦσι τοὺς πονηροὺς (ζιζάνια) ἐκ μέσου τῶν δικαίων (σίτου)». Ματθαῖος 13, 38, 39, 49. «ὠμολόγησαν Θεοῦ υἱὸν λαὸν εἶναί». Σοφ. Σολομώντα 18, 13. «Ἀκούσατέ μου, σεῖς οἱ γνωρίζοντες δικαιοσύνην· λαέ, ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ὁποῦ εἶναι ὁ νόμος μου». Ἠσαΐας 51, 7. «Ἔρχομαι συναγαγεῖν πάντα τὰ ἔθνη, φυλὰς καὶ γλώσσας. Τοῦτο δὲ λέγει· τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιφανείας [=B' Παρουσίας] Αὐτοῦ. καὶ ὄψονται τὴν δόξαν Αὐτοῦ καὶ τὸ κράτος οἱ ἄπιστοι, καὶ ξενισθήσονται ἰδόντες τὸ βασίλειον τοῦ κόσμου ἐν τῷ Ἰησοῦ». Κλήμη Β', 17, 4, 5. «Κρινεῖς λαοὺς ἐν εὐθύτητι καὶ ἔθνη ἐν τῇ Γῆ ὁδηγήσεις. Καὶ φοβηθήτωσαν Αὐτὸν πάντα τὰ πέρατα τῆς Γῆς». Ψαλμὸς 66 (67) ὄλος. «Θεὸς μέγας Κύριος καὶ βασιλεὺς μέγας ΕΠΙ ΠΑΣΑΝ ΤΗΝ ΓῆΝ». Ψαλμὸς 94 (95) 3.

Ἡ πρωτεύουσα σημασία τῆς ΟΡΘΟΠΡΑΞΙΑΣ, ἀπόλυτα ἀλληλένδετη μετὰ τῇ Γῆ καὶ τῇ Ἐπίγειᾳ Βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ, τονίζεται στοῦ Κυρίου τὸ προτασσόμενο «ὅς δ' ἂν ΠΟΙΗΣῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν» (ποῦ πύλη τῆς εἶναι ἡ γῆ). Ματθαίου 5, 19. ΓΙΑ ΟΡΘΟΠΡΑΞΙΑ βλέπε σελίδες 31 ψηλά: τὸ «δεκαπλασιάσατε».

33 υποσημείωση, 48, 57, 96, 97, 102, 115, 116, 117, 131, 162, 165
ψηλά: οί στίχοι Του, 167 υποσημείωση, 169, 179, 180. Για την ΟΡ-
ΘΟΠΡΑΞΙΑ: «ὅς ἐν νόμῳ καυχᾶσαι, διὰ τῆς παραβάσεως τοῦ νόμου τὸν
θεὸν ἀτιμάζεις; τὸ γὰρ ὄνομα τοῦ Θεοῦ δι' ὑμᾶς βλασφημεῖται ἐν τοῖς
ἔθνεσι,» καθὼς γέγραπται». Ρωμαίους 2, 24. Ἑσαΐας 52, 5. Ἰεζεκιήλ 36,
21, 23. Καὶ ἀποράμιλλα ὁ Κλήμης, Β' 13, 2, 3, 4 καὶ 14, 1: «τὸ ὄνομα
Μου βλασφημεῖται ἐν πᾶσιν τοῖς ἔθνεσιν». «ἐν τίνι βλασφημεῖται; ἐν τῷ
ΜΗ ΠΟΙΕΙΝ ὑμᾶς ἃ βούλομαι. τὰ ἔθνη γὰρ ἀκούοντα ἐκ τοῦ στόματος
ἡμῶν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ ὡς καλὰ καὶ μεγάλα, θαυμάζον· ἔπειτα καταμα-
θόντα τὰ ἔργα ἡμῶν ὅτι οὐκ ἔστιν ἀξία τῶν ρημάτων ὧν λέγομεν, ἐνθεν
εἰς βλασφημίαν τρέπονται, λέγοντες εἶναι μῦθόν τινα καὶ πλάνην»,
«καταγελοῦσιν ἡμῶν καὶ βλασφημεῖται τὸ ὄνομα. Ὡστε, ἀδελφοί,
ΠΟΙΟΥΝΤΕΣ τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς ἡμῶν Θεοῦ ἐσόμεθα ἐκ τῆς Ἐκκλη-
σίας τῆς πρώτης, τῆς πνευματικῆς», «ἐὰν δὲ μὴ ποιήσωμεν τὸ θέλημα
Κυρίου, ἐσόμεθα ἐκ τῆς Γραφῆς τῆς λεγούσης ἔγενήθη ὁ Οἶκος Μου σπη-
λαιὸν ληστῶν'...» Ἰερεμίας 3, 7-11. Ματθαῖος 21, 13.

«Καινοὺς δὲ οὐρανοὺς ΚΑΙ γῆν καὶ νῆν κατὰ τὸ ἐπάγγελμα (ὑπό-
σχεσιν) Αὐτοῦ προσδοκῶμεν, ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ», ὅπου βέβαια
ἡ «δικαιοσύνη» ποὺ «κατοικεῖ» ΔΕΝ εἶναι... ἀφηρημένη ἰδέα σὲ κανένα
«βασιλῆιο ἰδεῶν», ἀλλὰ ρεαλιστικά εἶναι ΑΝΘΡΩΠΟΙ, ἀνθρώπινες ψυχές
στὴν κάπως δίδυμη οὐρανο-γῆινη Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὅπως λέγει τὸ
ὠραῖο αὐτὸ χωρίο Πέτρου Β' 3, 13. Σελ. 161 χαμηλά, καὶ 162. Καὶ στὸ
χωρίο Ἀποκάλυψης 5, 9-11 (σελ. 162 ψηλά), τὸ ἐντονα πανανθρώπινο
«καὶ ἐποίησας ΑΥΤΟΥΣ τῷ Θεῷ ἡμῶν βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς, καὶ βασιλεύ-
σουσιν ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ», Θεόθεν γενικεύει τελικά τὴν ἀνώτερη ἰδιότητα
«βασιλῆιον ἱεράτευμα» ὑπὲρ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας τοῦ ἀλληγορικοῦ
«σίτου» τῶν ἀγαπώντων δικαίων Του. Πρωταρχίζει σὰν κάποια προτύ-
πωση (στὴν ἀρχὴ περιορισμένη), στὸ Δευτερονόμιο 19, 5, 6: «διότι ἰδι-
κὴ Μου εἶναι πᾶσα ἡ γῆ· καὶ σεῖς θέλετε εἰσθαι εἰς Ἐμὲ βασιλῆιον
ἱεράτευμα, καὶ ἔθνος ἅγιον». Αὐτὴ τὴν κοσμοϊστορικὰ Μέγιστη ΝΙΚΗ
ὠραῖα Βιβλικά τὴν ψάλλει ὁ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς παράδοσης ΕΠΙΝΙ-
ΚΙΟΣ Ὑμνος: «πλήρης ὁ Οὐρανὸς ΚΑΙ Ἡ Γῆ τῆς δόξης Σου», «εὐλογη-
μένος ὁ Ἐρχόμενος ἐν Ὄνόματι Κυρίου», Χριστοκεντρικά. Ἡ ὠραῖα
πύλη ποὺ χρονικά ἐγκαινιάζει τὴν ἔναρξιν αὐτῆς τῆς φιλόφωτα ἐσχα-
τολογικῆς δόξας Του εἶναι ὁ τοῦ Δανιήλ «μακάριος» χρόνος ὁ σημαίνων
τὸ ἔτος 1971 μ. Χ., ὅπως γνωρίζουν καὶ υποστηρίζουν στὸ Ἅγιο Ὄρος
(Ἄθως) ἐπίσης, σύμφωνα μὲ σελ. 37 τοῦ εἰπωμένου βιβλίου τοῦ κ. Κ.
Τσαταλοῦ, πρὸς τιμὴ τοῦ ἱεροῦ θησαυροφύλακα ποὺ λέγεται «Ἄθως».
Ἐπίσης, πρὸς τιμὴ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, μιλώντας γιὰ χριστο-
κεντρικά λυτρωμένη Γῆ, πρέπει νὰ τονιστῆ ὅτι αὐτοὶ στὴν ὁλότητά
τους ὑπῆρξαν Βιβλικά φλογεροὶ κήρυκες ἐναντίον τοῦ ἀτομικοῦ ὑλικοῦ

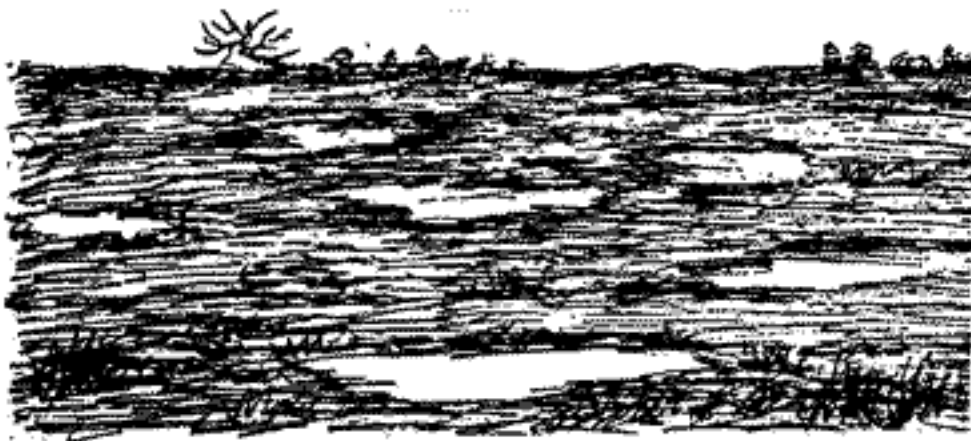
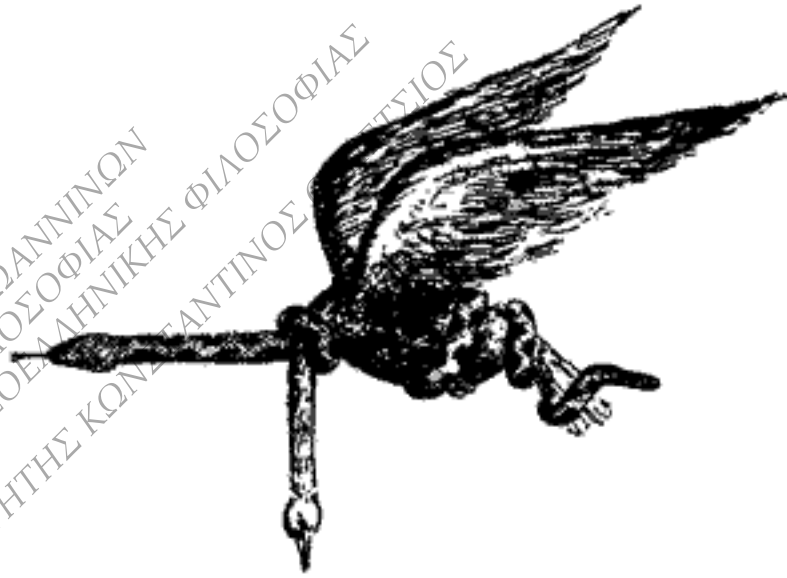
πλούτου, έναντίον τῆς οικονομικῆς καταδυνάστευσης τῶν φτωχῶν καὶ ἀλληλένδετα έναντίον τῶν μεγιστάνων τοῦ πλούτου, ὑπὲρ τῆς κοινοκτημοσύνης (τοῦ πνεύματος τῶν **Πράξεων** τῶν Ἀποστόλων 2, 42-47, καὶ 4, 32-37)· καὶ ἂν σήμερα ζοῦσαν θὰ ἐκηρύσσοντο ἐνεργὰ ΥΠΕΡ τῶν συναφῶν Προφητειῶν τῆς Ὁρθοδοξίας (λόγου χάρις στὴν ὑποσημ. σελ. 33), χωρὶς νὰ ἐπιτρέπεται νὰ ὑπάρχη γι' αὐτὸ καμιά ἀπολύτως ἀμφιβολία.

Γι' αὐτὸ μπόρεῖ καθένας νὰ κυττάξῃ τὶς ἐξῆς πηγές, τουλάχιστο : σελ. 14-17 τοῦ ἀνένδοτα χριστιανικώτατου «**Κατηγορῶν**» τοῦ δικηγόρου Ἀδελφοῦ Νικολ. Ψαρουδάκη, τὰ φύλλα «**ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ**» τοῦ πρώτου ἐξαμήνου 1962 στὴν ἔρευνα «*οὐ δύνασθε δουλεύειν Θεῷ καὶ μαμωνᾷ*», καὶ τὰ φύλλα τῆς 129/1962 καὶ ἰδίως 134/1963 ὅπου ὁ πρόμαχος θεολόγος Γ. Ροδίτης θαυμάσια μεταφέρει τὴ φωνὴ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ποὺ καταδικάζουν αὐστηρότατα καὶ ἀνεπιφύλακτα καὶ καυστικώτατα τὸν ἀτομικὸ ὑλικὸ πλοῦτο, τοὺς πλεονέκτες, τοὺς πλούσιους, τοὺς τοκογλύφους, κηρυσσόμενοι ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς κοινοκτημοσύνης: ὁ Ἅγιος Ἀμβρόσιος Μεδιολάνων γιὰ τὸ φτωχὸ Ναβῶθ, Λατινικὴ Πατρολογία τόμ. 14, 731-756. Μεγ. Βασιλείου, Ἑλληνικὴ Πατρολογία Migne, τόμ. 31, 276. Ἅγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος, Ἑλλην. Πατρολ. Migne 48, 980. Ἅγ. Γρηγόριος Νύσσης, Ἑλλ. Πατρ. Migne τόμ. 46, 445. Σύμφωνα μὲ τὸν Θεόφωνο Ἡσαΐα 53, 9, 12, Ο'. Σελ. 149, 150, στῆλις δεξιά. Συναφῶς καὶ σελ. 136, 137, μὲ τὴν μέσω τοῦ ἀριθμοῦ **5329 ἀποδειγμένης Θείας προέλευσης προφητεία** τοῦ τάφου τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου. Συναφεῖς σελ. 43-47 τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Κων. Τσαταλοῦ. Καὶ γιὰ τὴν τακτικὴ-πολιτικὴ τῶν χριστιανῶν στὰ κρίσιμα τοῦτα χρόνια, προειδοποιεῖ Θεόθεν τὸ Δευτερονόμιο 4, 6, «*φυλάττετε λοιπὸν καὶ ΚΑΜΝΕΤΕ αὐτὰ* (τὰ Βιβλικὰ διατάγματα, κρίσεις, ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ)· *διότι αθη εἶναι ἡ σοφία σας, καὶ ἡ σύνεσις σας, ἐνώπιον τῶν ἐθνῶν*». Καὶ «*θέλετε ἐκζητήσῃ Κύριον τὸν Θεὸν σας, καὶ θέλετε εὐρεῖ Αὐτόν, διὰ ἐκζητήσῃτε Αὐτόν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σας καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σας. Ὅταν εὐρεθῆς ἐν ὀλίπῃ, καὶ σὲ εὐρωσι πάντα ταῦτα ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΣΧΑΤΑΙΣ ΗΜΕΡΑΙΣ, τότε θέλεις ἐπιστρέφει πρὸς τὸν Κύριον τὸν Θεόν σου, καὶ θέλεις ἀκούσει τὴν φωνὴν Αὐτοῦ. Διότι Κύριος ὁ Θεός σου εἶναι ΘΕΟΣ ΟΙΚΤΙΡΜΩΝ*». Δευτερονόμιο 4, 29, 30, 31.

Καὶ εἶναι ὄντως σπλαχνικὸς ὁ Ὑπέρτατος ἀφοῦ προνοεῖ ἀκόμη καὶ ὑπὲρ τῶν τελείως χαμένων, κάπως, διότι «*Αὐτὸς ἔγνω τὸ πλάσμα ὑμῶν, ἐμνήσθη ὅτι χοῦς ἐσμεν*» (Ψαλμ. 102, 14), καὶ Πατρικώτατα ξέρεῖ ὅτι «*μεγάλαι γὰρ Σου αἱ κρίσεις καὶ δυσδιήγητοι*» («*ἐν οἷς ἐστὶ δυσνόητά τινα*») προειδοποιεῖ ὁ Πέτρος, Πέτρου Β' 3, 16)· *διὰ τοῦτο ἀπαίδευτοι ψυχαὶ ἐπλανήθησαν*». Σοφία Σολομ. 17, 1. Καὶ στοργικὰ ξέρεῖ ὅτι «*ἡ μέριμνα τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου συμπνίγει τὸν λόγον*» (τοῦ

Θεοῦ), καὶ ἄκαρπος (ὁ σπόρος) γίνεται». Ματθαίου 13, 22. Καὶ δὲν ἐπιτρέπεται μὲν νὰ ξέρουμε οἱ ἄνθρωποι τὸ πῶς καὶ πόσο, ἀκριβῶς, θὰ ἐπεκτείνῃ τὴ φιλανθρωπία Του σὰν Κριτῆς, μᾶς ἔδωσε ὁμῶς ἓνα ἐλπιδοφόρο παράδειγμα ὅπου προσπαθεῖ νὰ σώσῃ ἀκόμη καὶ τοὺς βαριά αὐτοκαταδικασμένους παραβάτες ἀμαρτωλοὺς (σελ. 187 χαμηλά, 188 ψηλά), ὅταν κηρύττῃ τὴ **σώζουσα Πίστη** καὶ στὸν Ἄδη. «εἰς τοῦτο γὰρ καὶ νεκροὺς εὐηγγελίσθη, ἵνα κριθῶσι μὲν κατὰ ἄνθρώπους σαρκί, ζῶσι δὲ κατὰ Θεὸν πνεύματι». Πέτρου Α' 4, 6. Ἐπίσης, «παραδοῦναι τὸν τοιοῦτον τῷ σατανᾷ εἰς δλεθρον τῆς σαρκός. Ἵνα τὸ πνεῦμα σωθῆ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ» (στὴν τελικὴ Κρίση). Κορινθίους Α', 5, 5. «οὗς παρέδωκα τῷ σατανᾷ, ἵνα παιδευθῶσι μὴ βλασφημεῖν», δηλαδὴ τελικά, ἵνα τὸ πνεῦμα σωθῆ, πάλι. Α' Τιμόθεον 1, 20. Καὶ Πέτρου Β', 3, 9. Θὰ μπορούσε λοιπὸν συντονισμένα **Βιβλικά** νὰ ὑποτεθῆ ὅτι (κάπως) πολλοὶ ἀσεβεῖς-κακοῦργοι πληρώνουν μὲν φοβερὰ πανάκριβα σὲ κάποιον ἀλληγορικὸ «αἰώνιο» «θάνατο» «εἰς δλεθρον σαρκός», ἀλλὰ κάπως τελικά **Ἵνα τὸ πνεῦμα σωθῆ**, «ζῶσι δὲ κατὰ Θεὸν πνεύματι», ἀπὸ πρόνοια τῆς Θείας φιλανθρωπίας.

Ἴσως νὰ μὴν πρέπει, νὰ μὴν εἴμαστε ἀξιοὶ δηλαδὴ, νὰ ξέρουμε οἱ ἀμαρτωλοὶ τὴν ἐπέκταση τῆς φιλανθρωπίας Του. Διότι ἂν ἔνεκα μιᾶς τέτοιας γνώσης μας χαλαρώναμε τὰ γκέμια τῆς ἠθικῆς μας αὐτο-συγκράτησης, τότε χανόμαστε τρισεχειρότερα ἀπὸ μιὰ τέτοια αἰτία ἀφόρητα θεομπαίχτρα. Ἀπέραντα ἀξιαγάπητος ὁ φιλόανθρωπος Ἅγιος, ὁ ὑπεράγιώτατος Ὡν, «ὅς γε τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν». Ρωμαίους 8, 32. «οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν Αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν μὴ ἀπόληται ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον». Ἰωάννης 3, 16. Γι' αὐτὸ φιλόανθρωπα εὐαγγελίζει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τὴ **σώζουσα Πίστη** ἀκόμη καὶ στοὺς ἀπελπισμένους παραβάτες (νεκροὺς) στὸν Ἄδη. Σελ. 188 ψηλά.

Καὶ ὁμῶς προχωρεῖ. .

4. **Καὶ ὁμῶς προχωρεῖ...** (Πρὸς τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τὴ λύτρωση. Σελίδα 143 ψηλά, ἀράδες 1 ἕως 13). «πετώμενος ὄφεις», Ἡσαΐας 14, 29. Κάπως ἡ εἰκόνα συμβολίζει τὴν ἐσωανθρώπινη (ἀτομικὴ καὶ κοινωνικὴ) πάλη μεταξύ φιλόανθρωπου καλοῦ καὶ μισάνθρωπου κακοῦ, μεταξύ ἱεροῦ καὶ βέβηλου, μεταξύ πνευματικοῦ φωτὸς καὶ πλανῶντος σκότους. Κάπως ἔτσι καθρεφτίζει τὴν (σὲ αὐτοδικία ἐκτίουσα) πορεία τῶν τελευταίων ἐξῆς Ἀδαμικῶν-ταξικῶν χιλιετηρίδων Ἱστορίας. Ἡ εἰκόνα τούτη, δίχως λεζάντα, κοσμεί τὸ τεῦχος θέρους 1964 τοῦ ἀναζητητικοῦ παρισινοῦ περιοδικοῦ PLANETE.

Γίνεται τώρα προσπάθεια πρὸς ὑπόθεση ἐρμηνείας πάνω στὸ κρυπτικώτατο τρίτο κεφάλαιο τῆς Γένεσης. Βιβλικὰ «Ὁφεις» κάπως ἄλλη-

γορείται: κακός ἄγγελος ἢ καὶ κακός ἄνθρωπος ἐξαρτημένα, σὰν ἀλληλένδετο ὄργανό του, σὰν πνευματικό τέκνο ἢ πιστός του. Ματθαίου 23, 33 καὶ Ἰωάννη 8, 44. Γένεση 3, 1-7. Διότι ὁ Ὁφίς μιλάει, πονηρεύεται σοφὰ ἀντιστρατευόμενος τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ Βιβλικά λέγεται ὅτι ὁ διάβολος Ὁφίς εἶναι «ἐχθρὸς ἄνθρωπος»: Ματθαίου 13, 19, 22, 25, 28, 39. Καὶ Ἀποκάλυψη 12, 9. «καὶ ἐβλήθη ὁ δράκων ὁ μέγας, ὁ Ὁφίς ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς, ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην θλῆν ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ ἐβλήθησαν». Καὶ σελ. 36, 37. Ἐπίσης Ἀποκάλυψη 20, 2, «καὶ ἐκράτησε τὸν δράκοντα, τὸν Ὁφιν τὸν ἀρχαῖον, ὅς ἐστι διάβολος (συκοφάντης) καὶ ὁ Σατανᾶς, καὶ ἔδησεν αὐτὸν χίλια ἔτη». Σελ. 52. Αὐτὸν τὸν πρώην εὐλογημένο φρονιμώτατο ἄνθρωπο πιθανῶς τὸν εἶχε κάπως φιλόανθρωπα προάγει σὲ τάξη Ἀγγέλου Του ὁ Θεός, ὅπως φαίνεται στὸν Ἰεζεκιήλ 28, 1-19 (κάπως διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐπίσης). Καὶ ὁ ἄγγελος αὐτὸς (ὁ πιθανῶς παλαιότερα ἄνθρωπος, κι' ἀκόμη παλαιότερα ἄνθρωπος ἀμύητος ἴσον κάπως ζωώδης, φρόνιμα ζωώδης: Γένεση 3, 1, καὶ Ψαλμὸς 48, 7, 11, 13, 15, 21, Ο') ἐστασίασε, καταχράστηκε τὴ θεοδοσμένη λευτεριά του, ἐξέπεσε (σελ. 147, 148), ἐγινε ὁ ἐχθρὸς, δηλαδή ὁ σατάν. [Τὰ ἀφορώμενα πρῶτα 4 κεφάλαια Γένεσης, σὲ κρυπτική τεχνική ἔχουν (συγχρόνως) διάφορες σημασίες χρόνου, ὅπως καὶ ἡ συναφῆς στὴν Καινὴ Διαθήκη ἐξαπλῆ φράση «καταβολὴ κόσμου»]. Αὐτὸς ὁ Ὁφίς κάπως, δηλαδή στὸ βαθμὸ κατάχρησης στὸ παρακάτω ἐδῶ ἐξηγούμενὸ βῆτα (β) νόημα τοῦ δέντρου, ἔχει τὸ ἀπαγορευμένο δέντρο τῆς κακοπραξίας δικό του, τῆς ἐνοχῆς του. Ἐνῶ ὁ Θεός τὸ ἔχει δικό του μόνο στὸ παρακάτω ἄλφα (α) νόημα τῆς θεωρητικῆς γνώσης καὶ διάκρισης τῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς, γνωρίζοντας ὅτι ὁ ἐλεύθερα πλασμένος Του ἄνθρωπος μπορεῖ, ἂν θέλῃ, νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ἀπλή θεωρητικὴ γνώση του τοῦ ἀπαγορευμένου κακοῦ πέρα καὶ κάτω πρὸς τὴν ἄβυσσο τῆς ἔμπρακτης κακοπραξίας τῆς παράβασης.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Ὁφίς, σὰν διάβολος ποῦ εἶναι, διαβάλλει στὴν Εὐα (=ζωή) τὸν Θεό· καὶ πειρασμικά τὴ δαλεάζει καὶ τὴν πείθει ὅτι τάχα ὁ Ὁφίς δὲν εἶναι καθόλου Ἅγιος. Γένεση 3, 4, 5. Τότε ἡ γυναῖκα Εὐα δοκιμάζει τὸ τῆς μισάνθρωπης γλυκύτητας κρυπτικὸ σύμβολο σύκο (καρπὸς μὲ 60 % ζάχαρη). [ΔΕΝ ἐννοεῖται ἡ Θεοευλογημένη πράξη τῆς πρὸς τεκνοποιία γαμήλιας συνουσίας: Γένεση 2, 18-25. Ἑβραῖους 13, 4· μπορεῖ ὅμως νὰ ἐννοεῖται ἡ κάθε λογῆς ἀπιστία· πορνεία]. Τρώγει ἢ ἀφομοιώνει τὴν ἀπαγορευμένη μισάνθρωπη ἀμαρτία τῆς ἐνστικτόδουλης κτηνοπρέπειας, τῆς κακίας, διότι σατανοκρατούμενη μέσα της θέλει τώρα πιά ν' ἀνέβῃ σὲ τάξη Θεοῦ, ὅπως ἀπατηλὰ τὴν ἐβεβαίωσε ὁ διάβολος (Γένεση 3, 5). Ἐξαπατημένη, ἀλλὰ καὶ ἐνοχη παραβάτιδα μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της ποῦ τὸν παρασύρει στὴν ἀμαρτία, θέλει μιὰν ἀδιάπτωτα

μακάρια ζωή, μιὰ ζωή μακάρια δίχως ἐργασία (ἐνώ ὁ Ὡν σὲ μακαριότητα ἐργάζεται: Ἰωάννης 5, 17). Ἀποζητᾷ ἔνοχα μιὰν ψευτολύτρωση παρασιτικῆς ζωῆς, «*γνωρίζοντας*», δηλαδή ἐμπειρικά γεύομενη, τὸν καρπὸ τοῦ ἀπαγορευμένου δέντρου τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ· ἔνοχα δηλαδή γεύομενη *συγχρόνως* τὸ καλὸ ΚΑΙ τὸ κακό· συγχρόνως ἔτσι προσκυνώντας «*δύσιν*» πράγμασι, συγχρόνως ἀγιότητα ΚΑΙ ἀγιοκτονία, συγχρόνως κοινωνικότητα καὶ ἀντικοινωνικότητα, συγχρόνως τὸν Ἅγιο Θεό... καὶ τὸν διάβολο Ὁφι. **Ἰεζεκιήλ 23, 1-19, ἀλληλένδετα Βιβλικά.** Καὶ ἐνώ ἢ πρὶν ἀθῶα σὰν τῶν νηπίων γύμνια τους (Γένεση 2, 25, καὶ 3, 7, 21) δὲν εἶχε ἠθικὴ ἀνάγκη ἀπὸ κρύψιμο, τώρα πιά ἡ ἠθικὴ γύμνια τους εἶχε μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ τὰ ἀλληγορικὰ «*περιζώματα*» τῶν φύλλων τῆς γλυκο-καλοπέρασης (συκιᾶς), ἢ μπαλωματικῶν **δικῶν τους «νόμων»** γιὰ νὰ ψευτοκρυφτῆ ἀπατηλὰ χαμαιλεοντικά ἢ ἐφεξῆς ἔνοχη ζωὴ τους... Ὁ Θεὸς φιλόανθρωπα τοὺς βελτιώνει κατὰ πολὺ· τὰ «*περιζώματά*» τους· τοὺς φτιάχνει (γιὰ τὴ χρονικὴ πορεία τῆς ἔκτισης ποιότητος των, μέχρι καιροῦ) «*χιτῶνας δερματίνους*», ὥστε, πολλὰ ἀλληγορικά, νὰ λιγοστεύουν τὴ μέχρι καιροῦ ἠθικὴ γύμνια τους παρηγορητικά, φιλόανθρωπα, μὲ καλύτερα διατάγματα, προστάγματα, ἐντολές, νόμους (ἀλλὰ ὄχι ἀκόμη Βιβλικὸ Νόμο). Ἡ Γένεση 26, 5, ἀλληλένδετα μὲ τὸ «*ἀπειθήσασι ποτε*» (Πέτρου Α' 3, 19, 20), πιστοποιοῦν ἓνα φιλόανθρωπα νομοδοτικὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῶν ἀμαρτωλῶν θνητῶν ποὺ χάνουν τὸν παράδεισο ὀδεύοντας πρὸς τὴν ἑξαχιλιόχρονη περιπέτεια τῆς αὐτοτιμωρίας των. Γιὰ νὰ ἀπειθήσουν στὴν προσμένουσα μακροθυμία τοῦ Θεοῦ οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε, σημαίνει ὅτι ἤδη ὑπῆρχαν κάποια διατάγματα ἢ ἐντολές τοῦ φιλόανθρωπου Θεοῦ πρὸς τις ὁποῖες οἱ παραβάτες ἀπειθήσαν. Ἦδη καὶ μέσα στὸν Παράδεισο τὸ νὰ ὑπάρχουν ἐπιτρεπόμενα, ἐπιβαλλόμενα, ἀπαγορευμένα πράγματα, ἀποτελεῖ Νομοθεσία Του.

Οἱ λέξεις «*γνώσις, γνωρίζω*» μποροῦν Βιβλικά νὰ σημαίνουν ἐπίσης καὶ «*γεύομαι ἐμπειρικά, κοινωνῶ ἐμπρακτα πλήρως*», λόγου χάρι στὴ Γένεση 4, 1, 25. **Στὸ μὲν «δένδρον (ξύλον) τῆς ζωῆς»** ἀλληγορεῖται ἡ σώζουσα θεολογικὴ ὀρθογνωσία καὶ ἡ μεγαλειώδης ἐπιστήμη τοῦ Θεοῦ [Πράξεις 2, 11, καὶ Σοφία Σολομ. 8, 4, ὅπου ἡ φράση: μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμη Κυρίου, ψηφίζει 3000, σελ. 28 ψηλά, σελ. 114]. Παροιμίες 3, 18. Γένεση 2, 9. Ἀποκάλυψη 2, 7, καὶ 22, 2, 4. Ἑβραῖους 5, 14. **Στὸ δὲ «δένδρον τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ»**, ἢ πιὸ εὐπρόσιτα γιὰ ἀποκρυπτογράφηση, «*τὸ ξύλον τοῦ εἰδέναι ΓΝΩΣΤΟΝ καλοῦ καὶ πονηροῦ*», ἀλληγοροῦνται: ἀφενὸς (α) ἡ σοφὴ τῆς ἀγίας ὀρθοπραξίας **διάκριση** μεταξὺ καλοῦ καὶ κακοῦ (Ἑβρ. 5, 14), καὶ ἀφετέρου (β) ἡ **ΑΜΑΡΤΙΑ** τοῦ νὰ γεύεται κανεὶς ἐμπρακτα συγχρόνως τὸ καλὸ καὶ τὸ κακό, ἰδίως τὸ φιλόανθρωπα καλὸ καὶ τὸ μισάνθρωπα κα-

κό, συγχρόνως. (Ίσον ὁ πειρασμὸς τοῦ Κυρίου στὸ πτερύγιο τοῦ Ναοῦ, σελ. 116 χαμηλά). Καί συναφῶς, στὴ Γένεση 3, 22, ἀφοῦ οἱ παραβάτες ἀπιστοὶ φόρεσαν τὰ (πολλαπλᾶ ἀλληγορικά) δέρματα ζώων (Γένεσης 3, 21) ὅπου τοὺς κατάντησε ἡ ἀπιστία-παράβασή τους ἡ ἀποδιώχνουσα αὐτοὺς ἔξω ἀπὸ τὸν Παράδεισο τῆς εὐτυχίας, ἀκοῦνε τὸν Θεὸ νὰ λέγῃ διδακτικά: νάτα μας λοιπόν, ἔγινε τάχα τώρα ὁ (μέσω τῆς γυναίκας του) πιστέψας στὸν διάβολο, ὁ Ἄδάμ, σὰν κι' ἐμᾶς (σὰν τὴν Ἁγία Τριάδα καὶ σὰν τοὺς παραμείναντες πιστοὺς Ἁγγέλους) οἱ ὁποῖοι γνωρίζομε τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ [μὲ τὸ εἰπωμένο ἅγιο νόημα (α) ἄλφα], ἐνῶ πραγματικά διαπιστώνει ὁ ἴδιος ὁ Ἄδάμ πικρὰ τώρα ὅτι αὐτὸς γνωρίζει τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ σὰν ἄθλιος ἔνοχος καὶ ἀπιστος παραβάτης [μὲ τὸ εἰπωμένο (β) βῆτα νόημα ἁμαρτίας].

Ἡ ΠΑΡΑΒΑΣΗ εἶχε γίνῃ, μάλιστα σκοτεινιάζοντας κληρονομικὰ τὴ ζωὴ ὅλη ὅπως λίγο μελάνι χυνόμενο σ' ἓνα ποτήρι νερὸ (κάπως). Ρωμαίους 4, 12-14. Καί χρονολογεῖται, κ ἄ π ω ς, τουλάχιστο ἀπὸ τὸ 4000 π. Χ. (σελ. 78 ψηλά, 68 χαμηλά, 69 ψηλά καὶ μέση, σελ. 18 μέση, σελ. 19 ψηλά). Ἡ β α σ ι κ ῆ αὐτὴ ΠΑΡΑΒΑΣΗ δὲν εἶναι ἀσχετὴ μὲ τὸ δραματικὰ μεταμορφωτικὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν ἀταξικὴ (ποιμενικὴ-νομαδικὴ) μητριαρχία πρὸς τὴν (μόνιμα ἐγκαταστημένη γεωργικὴ) ταξικὴ πατριαρχία τῆς πόλης, ὅπως κάπως κάνουν λόγο τὰ χωρία Γένεσης 3, 16 καὶ 4, 2, 17. Μάλιστα, κάπως χαρακτηριστικὰ, τὴν πόλη τὴ χτίζει ὁ πρωτότοκος γιὸς τοῦ παραβάτη Ἄδάμ, ὁ Κάϊν, σὰν ὁ ἀρμόδιος... Συνυπάρχει βέβαια ὀλόκληρη κοινωνία, ἡ ὁποία χτίζει τὴν πόλη (πόλεις) γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. Διότι, ὅπως ὀρθὰ δέχεται ὁ Ἅγιος Αὐγουστίνος, μόνοι τους οἱ Ἄδάμ καὶ Κάϊν οὔτε νὰ χτίσουν πόλη μποροῦν, οὔτε τὴ χρειάζονται... Γιατὶ ὁμοῦς ὁ Κύριος ὁ Πλάστης πλάθει καὶ χρίει τὸν Ἄδάμ πρῶτο γενάρχη καὶ πρῶτο προφήτη [Γένεση 2, 24] τῆς ἀνθρωπότητος; Τὸ λέγει ὁ Μαλαχίας 2, 15 στὴν Ἑβραϊκὴ Βίβλο χριστοκεντρικά.

Ὁ τῆς παράβασης ΑΠΟΛΥΤΟΣ χαρακτήρας (ἐπισφραγιζόμενος μὲ τὸ βαθυσήμεντο φόνου τοῦ ποιμένα Ἄβελ) τονίζεται ἐμφαντικὰ στὴ Γένεση 3, 17, μάλιστα μὲ σαφῆ δικαστικὸ τρόπο Ἁγίου Δικαιοκρίτη Θεοῦ. Ἄλλὰ π ο ι ᾶ, Βιβλικὰ, εἶναι ἡ βασικὴ αὐτὴ ΑΜΑΡΤΙΑ-ΠΑΡΑΒΑΣΗ, ἡ ἀγιάτρευτὴ μόλυνση καὶ ἐπιδημία, τὸ καταραμένο ΑΓΟΣ τῆς «ΠΑΡΑΒΑΣΕΩΣ ἣτις φέρει τὴν ΕΡΗΜΩΣΙΝ»; (Δανιήλ, 8, 13). Τὴν ἐξηγεῖ: (α) τὸ στὸν Ἄδάμ ἀνατρέχον κείμενο τοῦ Ἐκκλησιολόγου Προφήτη Ὡση ἀπὸ 6, 7 ἕως 7, 4, ΚΑΙ (β) Ο ΙΔΙΟΣ Ο ΚΥΡΙΟΣ, μάλιστα ὅταν οἱ παραβάτες θεομπαῖχτες (σὲ ἱστορικὲς συνθήκες πιθανῶς κάπως ἀναπαριστώσες τὰ σκηνικὰ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κάϊν Πράξ. 1, 25) διαπράττουν τὴν ἀσυγχώρητὴ «βλασφημία κατὰ τοῦ Πνεύματος». (σελ. 186). Καὶ διαφωνεῖ: «πᾶσα βασιλεία ΜΕΡΙΣΘΕΙΣΑ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΗΣ ἐρημοῦται, καὶ πᾶσα πόλις ἢ οἰκία ΜΕΡΙΣΘΕΙΣΑ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΗΣ οὐ σταθήσεται». Καὶ

συμπληρώνει ὁ Λουκάς, «ἐρημοῦται, καὶ οἶκος ΔΙΑΙΡΕΘΕΙΣ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΥ (οἶκος ἐπὶ οἶκον) πίπτει», καὶ λοιπὸν, «παραδίδονται εἰς καταπάτησιν». Ματθαῖος 12, 25. Λουκάς 11, 17. Δανιήλ, 8, 13. Ματθαῖος 12, 31, 32. Βιβλικὰ «παράβαση καὶ ἐρήμωση καὶ ἐχθρική ἀλληλοδιαίρεση τῆς κοινωνίας (ταξική λοιπὸν κοινωνία)» παρουσιάζονται ἀπόλυτα ἀλληλένδετες, καὶ ὅρα ἐνιαῖα ἀξεχώριστα ἀποτελοῦν τό, τόσο κρυπτικά λεγόμενο, ΒΑΣΙΚΟ ἀμάρτημα στῆς Γένεσης τὸ τρίτο κεφάλαιο. Ὁ τριπλὸς πειρασμὸς τοῦ Κυρίου στὴν ἔρημο (σελ. 115 χαμηλά, σελ. 116, 117) κρυπτικά καθρεφτίζει τὸ ἴδιο ΒΑΣΙΚΟ ἀμάρτημα ὅπως θὰ φανῆ λίγο παρακάτω.

Ὡστε ἡ βασική ἀμαρτία ἡ ΠΑΡΑΒΑΣΗ [πολλαπλῆ μοιχεία], συντονισμένα Βιβλικὰ βλεπόμενα, εἶναι «νόμιμη» πολύμορφη μισανθρωπία, ἴσον ὁ «νόμιμος» πολύμορφος καννιβαλισμὸς, ἡ ταξική ἀλληλοδιαίρεση τῆς κοινωνίας, ὁ παραφυσικὸς ἐμφύλιος πόλεμος μέσα στὸ ἴδιο βιολογικὸ εἶδος «ἄνθρωπος» τὸ τόσο ὑπέρτατα κοινωνικὸ καὶ ὅμως καθιστάμενο (παραφυσικά) ἀντικοινωνικὸ ἐσωτερικὰ του, ἔνεκα τῆς στασιαστικῆς ΠΑΡΑΒΑΣΗΣ τῆς Βιβλικὰ καλούμενης «οἶκος ἐπὶ οἶκον» (δηλαδή, οἶκος ἐναντίον οἴκου), καὶ «πᾶσα βασιλεία, πᾶσα πόλις ἢ οἰκία ΜΕΡΙΣΘΕΙΣΑ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΗΣ»: δηλαδή ἔνεκα τῆς μόνιμης (μέχρι κοιροῦ) κατάρας ποὺ λέγεται «πάλη τῶν τάξεων». Ἡ ἐμφύλια αὐτὴ ἀλληλοδιαίρεση τοῦ ἀνθρώπου, ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς «υἱοὺς τοῦ πονηροῦ» «τὰ σπέρματα τοῦ Ὄφεος» ποὺ μισάνθρωπα καννιβαλικά τὴν ἐπιβάλλουν, εἶναι ἀπόλυτα ἀλληλένδετη μὲ τὴν ἐκμετάλλευση ἀνθρώπου ἀπὸ ἄνθρωπο, καὶ λοιπὸν μὲ τὴν ἐκμετάλλευση τῆς ἐργαζόμενης ποιήμνης ἀπὸ μιὰν ἐλάχιστη μειοψηφία ὑβριστῶν Θεοῦ καὶ φύσης καὶ λαοῦ. Ἀπὸ αὐτὸν τὸν πολύμορφο καννιβαλισμὸ ἤλθε στὸν Θεοταγμένο καιρὸ νὰ μᾶς λυτρώσῃ ὁ Θεάνθρωπος Ἐξαγοραστής, πρῶτο καταδικώνοντας τὸν τέτοιο ἀνθρωποφάγο πειρασμὸ στὴν ἔρημο (σελ. 115 χαμηλά, 116 ψηλά), καὶ δεύτερο καθιστάμενος ὁ ἴδιος τέτοιο θ ὕ μ α γιὰ νὰ ἐξαλείψῃ στοὺς Πιστεύοντες τὸ τέτοιο πολύμορφο καννιβαλικὸ ἀμάρτημα, σὲ ὕψιστη θυσία δημιουργική (καὶ ἱερὰ διαλεκτική. Σελ. 100 χαμηλά, 101, 102). Δηλαδή, σὲ Βιβλικὰ διαλεκτικὴ γλώσσα, γιὰ νὰ πάψωμε νὰ εἴμαστε πολύμορφα καννιβαλικοὶ (ταξικοὶ) ἄνθρωποι, χωρὶς νὰ σβηστοῦμε σὲ δεύτερο κατακλυσμὸ, ΕΠΡΕΠΕ νὰ φᾶμε τὴ σάρκα καὶ νὰ πιοῦμε τὸ αἷμα τοῦ ἔτσι ὑπὲρ ἡμῶν θυσιασμένου Ἀρνίου, τὸν Ὅποιο Ἄρνα γι' αὐτὸ ἐμεῖς οἱ ἔνοχοι κατασφάξαμε στὸ Σταυρὸ, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὸ ἀλλιῶς ἀγιάτρευτο μέσα μας Ἀδαμικὸ ΑΓΟΣ τοῦ πολύμορφου καννιβαλισμοῦ, σὲ λυτρωτικὴ Θεῖα οἰκονομία φιλάνθρωπη. Ἐπειδὴ ἡ Νομοθεσία Του τῆς ΑΓΙΟΤΗΤΑΣ ἔπρεπε καὶ πρέπει νὰ παραμένῃ «πᾶση θυσία» ΣΕΒΑΣΤΗ ΠΑΝΤΟΤΕ, γι' αὐτὸ στοργικώτατα σὰν πελεκάνος προσφέρθηκε νὰ πληρώσῃ τὶς ἀμαρτίες μας ὁ Ἀναμάρτητος, σὲ ὑπερ-

ἀγιώτατη ΑΓΑΠΗ... Ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ τρομακτικὰ ἱερὴ μύθησὶ Του: «ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πίνητε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς. ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. ἢ γὰρ σὰρξ μου ἀληθῶς ἐστὶ βρωσις, καὶ τὸ αἷμά μου ἀληθῶς ἐστὶ πόσις. ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ». «καὶ ὁ τρώγων με κἀκεῖνος ζήσεται δι' ἐμέ. οὗτός ἐστιν ὁ ἄρτος ὁ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καταβάς». Ἰωάννης 6, 53-58. Εἶναι ἔτσι, ἱερὰ φριχτά, ποῦ ἀποκτοῦμε τὸ κατὰ χάρη-δωρεὰ δικαίωμα νὰ ὑπάρχωμε, νὰ ζοῦμε. Πρὸς ντροπὴ μας, ντροπὴ μας, ντροπὴ μας... Ἐγίναμε Θεοφάγοι γιὰ νὰ πάψωμε νὰ εἶμαστε ἀνθρωποφάγοι... Καὶ μὲ τὴ μέσσα μας κοινωνούμενη θυσία Του νὰ Ἐλπίζωμε αἰώνια ζωὴ καὶ θέωση, πρὸς φιλόανθρωπη δόξα Του.

Ἐκεῖνο τῆς Γένεσης 3, 6 τὸ «ἔφαγε» [καὶ ἐπὶ 6000 χρόνια τρώγει] τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ τῆς συκιᾶς, κάπως ἰσοῦται μὲ τὸ τοῦ Ματθαίου 4, 3: πρῶσταξε ἐσὺ ὁ προνομιούχος γιὸς Θεοῦ νὰ γίνουν οἱ λίθοι (=οἱ ἄνθρωποι, Βασιλ. Γ' 18, 31) ἄρτοι γιὰ νὰ τοὺς φάγης [σὲ πολὺμορφη ἐκμετάλλευση ἀπάνθρωπη, ἴσον κανιβαλική]. Καὶ ὁ Ἅγιος Λυτρωτὴς ὄχι μόνον δὲν δέχτηκε νὰ φάγη τοὺς (ἀλληγορικοὺς) λίθους-ἄρτους, δηλαδὴ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἐκούσια ἐγινε Αὐτὸς ὁ ἴδιος λίθος-ἄρτος [=Πέτρου Α 2, 4 καὶ Ἰωάννη 7, 51] νὰ φαγῶθῃ Αὐτὸς πάνω στὸ Σταυρὸ, γιὰ νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἐμᾶς τοὺς Ἀδαμικοὺς-ταξικοὺς κανιβαλους αὐτοθυσιαστικά Του. Καί, σύμφωνα μὲ τὴ Βίβλο, ὀριστικὰ θὰ ὀλοκληρωθῇ αὐτὴ ἡ φιλόανθρωπη Νίκη Του στὴ θριαμβευτικὴ Δεύτερη Παρουσία Του τοῦ ἔσχατου καιροῦ.

Ἡ Π α ρ ἄ β α σ η (τῆς μὲ κυρώσεις θανάτου νομοθετημένης Του Ἁγιότητος: σελ. 23 μέση) εἶναι λοιπὸν ὁ τῆς πιὸ χυδαίας γλυκο-καλοπέρασης μισάνθρωπος καὶ ἀντιπνευματικὸς ΥΛΙΣΜΟΣ: Δευτερονόμιο 8, 7-14. Εἶναι ὁ νυσταλέος, παχυλὸς καὶ βαρὺς τοῦ παραφαγωμένου βόα ΥΛΙΣΜΟΣ, ὁ ἐνιαῖα τριπλᾶ: (1) ἀντιπνευματικὰ θηριοπρεπὴς καὶ (2) ἀλλαζονικώτατα ἀγιοκτόνος καὶ (3) θεομπαίχτικα στασιαστικὸς. Δηλαδὴ εἶναι ἀκριβῶς, ἀντίστοιχα κατὰ σειρά, ὁ ἐνιαῖα τριπλὸς πειρασμὸς τοῦ Κυρίου στὸ σ α ρ α ν τ ἄ ρ ι ο ὄ ρ ο ς στὴν ἔ ρ η μ ο. Λουκᾶς 4, 1-13. Σελ. 115, 116, 117. Διότι αὐτὸς ὁ ἐνιαῖα τριπλὸς ΥΛΙΣΜΟΣ εἶναι τὸ μόνιμο νοσογόνον αἴτιον ποῦ ἐσωκοινωνικὰ διαιωνίζει (μέχρι καιροῦ) τὴν καταραμένη ἐμφύλια πάλῃ τάξεων, δηλαδὴ τὶς τάξεις καὶ κλίκες, τὴν παραφυσικὴ ἀλληλοδιαίρεση τῆς ποιμνῆς Του κοινωνίας, τὴ θανάσιμη ἁμαρτία: «ΜΕΡΙΣΘΕΙΣΑ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΗΣ» ποῦ διαφωτίζει ὁ Κύριος. Τὰ εἰπωμένα κατὰ σειρά ἀντίστοιχα τρία θανάσιμα ἁμαρτήματα-παραβάσεις, ἐπίσης μὲ τὴν ἴδια σειρά ἀντιστοιχοῦν τὸ καθένα στὴν ἀντίχριστη ἀντιΤριάδα, δηλαδὴ στά: «καὶ εἶδον ἐκ τοῦ στόματος (1) τοῦ

ΔΨΑΚΟΝΤΟΣ καὶ ἐκ τοῦ στόματος (2) τοῦ ΘΗΡΙΟΥ καὶ ἐκ τοῦ στόματος (3) τοῦ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΟΥ: *πνεύματα τρία ἀκάθαρτα κλπ.* Ἀποκάλυψη 16, 13. Τοῦτα πάλι τὰ ἀντίχριστα τρία ἀντιστρατεύονται τὰ κατὰ ἀντίστοιχη σειρά τρία Ἀγιοτριαδικὰ Ἀξιώματα τοῦ Χριστοῦ τοῦ Ὁπίου: (1) τὸ Ἀρχιερατικὸ (Ἅγιο συναίσθημα), (2) τὸ Βασιλικὸ (Ἅγία Θεοπραξία), (3) τὸ Προφητικὸ (Ἅγιο Πνεῦμα). Κατὰ τὴν σειράν τὴν δοσμένην στὸ χωρίο Ματθαίου 28, 19, ἐπίσης, «Πατὴρ καὶ Υἱὸς καὶ Ἅγίου Πνεύματος». Φιλάνθρωπα αἰσιόδοξα ὁμως, τὸ «μερισθεῖσα καθ' ἑαυτῆς» (δηλαδή τὴν ταξικὴ μισανθρωπία τῆς κοινῶνίας-ποιήσεως Του) θεραπεύει τελικὰ ὁ Σταυρωμένος Κύριος τῆς Ἀγιότητος (ΟΧΙ οἱ ἄθεοι τοῦ Μάρξ, οὔτε οἱ θεομπαῖχτες πλουτοκράτες, ἀμφότεροι ἄθεοι), μέσω τοῦ προσδοκώμενου Ἰωάννη Του στὴν Ἅγία ἐν Χριστῷ Ἐθνικοποίηση (ὑπόσημ. σελ. 33). (Γιὰ τὸν ὄρο «Ὁφεις», σελ. 139 χαμηλά, καὶ 140).

Συγχρόνως οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ κάνωμε **ΑΝΕΝΔΟΤΟ ΑΓΩΝΑ** ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ. Πολὺ ἀγωνιστικὸ εἶναι ὅλο τὸ πνεῦμα ὄλου τοῦ μόχθου τούτου, πολὺ. Ἡ ἀδιαφορία-ἀδράνεια εἶναι ἀπόλυτη αὐτοκαταδίκη. Ἡ ΠΙΣΤΗ (σελ. 49, 59) πρέπει νὰ μετατρέπεται σὲ ΑΓΩΝΑ, ΑΓΩΝΑ, ΑΓΩΝΑ. **Σελ. 9, 96, 97, 169, 182, 144.**

Προσθήκη στὸ παρὸν συμπλήρωμα:

Οἱ ἀρχαῖοι τόνιζαν κάποιαν ἀνεπαρκῆ γνώση τους γιὰ κάποιους προορισμένους «ἐνιαυτούς, αἰῶνες». Ἐπίσης (κάπως λαυθασμένα) ἔκαναν λόγο γιὰ «τοὺς ὑπὸ φύσεως ὁρισθέντας ἀριθμούς καὶ χρόνους». Φίλων, περὶ Ὑπνου I, 138. (Σελ. 19, 30, ἐδῶ). Στὶς ἐρευνες γιὰ τοὺς ἀριθμούς-ἔτη τῆς προορύθμισης τῆς ἱστορίας, οἱ Πυραμιδολόγοι (τέλος σελ. 63) ἀναφέρουν στὸ εἰπωμένο βιβλίό τους σελ. 41, 48, 49, 56, τὶς ἀλληλένδετα ὀριακῆς χρονολογίης 2000, 2001, καὶ 1992 Ἰούλιο-Δεκέμβρη· ἐπίσης καὶ 1936 (ἐναρξὴ δωδεκαετίας 1936-1948)· συνεξηγώντας ὅτι Κάποιος, ὁ Θεὸς τῆς Ἀνάστασης ταυτισμένος μὲ «τὸ Φῶς τῶν Νέων Καιρῶν», «ἐρχεται ἀπὸ τὴν Δύση καὶ βαδίζει πρὸς τὴν Ἀνατολή» (σελ. 107 ψηλά καὶ μέση, ἐδῶ). Τὸ ἔτος 1992, τριάντα χρόνια μετὰ τὸ 1962 (σελ. 29), καὶ ὀκτὼ χρόνια πρὶν ἀπ' τὸ 2000 (μὲ σύνολο 38 «Ἀβελ»), ὑποτίθεται ὅτι εἶναι κρουόμενη ὥρα ἐναρξῆς γιὰ τὸν «αἰῶνα τοῦ αἰῶνος» [3000—1962=1038=«Σηλῶ», «Ἀβελ Κυρίου»]. Ὁ «αἰὼν» ἦταν τὸ τέλος τῶν 360χρονῶν 50 καιρῶν στὴν πρώτη Παρουσία τοῦ Κυρίου (σελ. 19-25). Ἐτσι διπλᾶ, στὶς δυὸ Παρουσίης Του, ὑποτίθεται ὅτι ἐρμηνεύεται ἡ περίφημη μνητικὴ φράση «εἰς τὸν (α) αἰῶνα, καὶ (β) εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος». Καὶ «αἰὼν αἰῶνος» ψηφίζει τὸν εἰπωμένο ἀριθμὸ-ἔτος 1992, μετὰ τὸν (α) αἰῶνα, δηλαδή μετὰ Χριστὸν 1992. [4 π. Χ. ἕως 1992 = 1996, σ. 45].

Ὅπως «*ἑβδομος αἰών*» σημαίνει ἑβδομος **Καιρός**, δηλαδή 1940-2300 μ. Χ. [σελ. 19, ἄλλο νόημα τοῦ ὄρου «*αἰών*», πού σημαίνει καί γενικό χρόνο καί ἄλλα], ἔτσι «*ὄγδοος αἰών*» σημαίνει τήν ἄμεσα μεταλυτρωτική περίοδο 2300-2660. Ἄλλά οἱ καιροί μετά τόν ἑβδομο, μετά τό 2300, εἶναι πιά ἀλέκκιστροί ἀπό σατανικότητες, ξεκαθαρισμένοι ἀπό τὰ ζιζάνια, καί λοιπόν *ἐν Χριστῷ καθαρῇ ποιότητά* τους αὐτοί ὀρθά θεωροῦνται κάπως *ἐνιαῖοι*, κάπως σάν ἕνας ἀτελεύτητος Καιρός, διηνεκής, παντοτινά Χριστοπλυμένος. Καί, ἀκόμη, ὀρθά θεωροῦνται πολὺ ἀλληλένδετοι τῶν εἰπωμένων *δυῶ ὀρίων* οἱ 2 ἀντίστοιχοι Καιροί: ὁ τῆς κάθαρσης *ἑβδομος* (1940-2300), καί ὁ τῆς ἀφθαρτης πιά λύτρωσης *ἐπίγεια ὄγδοος* (μετά τό 2300). Μὲ αὐτὴ τὴν *πολλαπλῇ καί ἐνιαία θεᾶ* ἐρμηνεύεται τὸ προφητικό: «*καὶ καταβήσεται ὁ Κριτῆς καὶ ἀποδώσει ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Καὶ τῆνικαῦτα λοιπὸν ἀρχὴν εἰσδέχεται ὁ ὄγδοος αἰών. Καὶ καθὼς φησὶ Σολομών, δὸς μερίδα τοῖς ἐπιτὰ καὶ γε τοῖς δικτῶ· πέρας δὲ ὁ αἰὼν οὗτος οὐ κέκτηται, ἀλλὰ τοὺς μὲν δικαίους ἔξει ἐν ἀσυγκρίτῳ εὐφροσύνῃ εἶναι· καὶ ἐν κολάσει διηνεκεῖ τοὺς ἁμαρτωλοὺς*». Βίος Ἀνδρέα σαλοῦ, σελ. 81. Καί βίος Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ σελ. 176, 338 [πάλι σὲ κοινὰ ἐνιαία θεᾶ].

Σὲ νεώτερα δεδομένα ἔρευνας (μὴ ἀναφερόμενα) συμπεραίνεται ὅτι *δυὸ Δουλοὶ* (Ἀποκάλυψη 11, 3-10), *Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης* καὶ *Ἐνώχ*, δροῦν στοὺς Ἕλληνες. Ἐπίσης συμπεραίνεται ὅτι οἱ *Δουλοὶ* [σελ. 38 ψηλά] εἶναι κάπως τέσσερις: «*Ἐνώχ ὁ πρὸ τοῦ νόμου*», Μωϋσῆς ὁ τοῦ νόμου [Ματθ. 17, 1-5 στὴ Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου], «*καὶ Ἡλίας ὁ μετὰ τὸν νόμον, καὶ Ἰωάννης (ὁ Εὐαγγελιστῆς) ὁ ἐν τῇ νέα χάριτι*». Βίος Σαλοῦ, σελ. 88, 94, καὶ 100 (ὅπου γίνεται λόγος γιὰ «*τὸ φοβερὸν πρόσταγμα*» Ἰώβ 26, 13). Σοφία Σειράχ 43, 13-23 (ἀλληγορικό). Ἐξοδος 37, 4 καὶ 38, 19, καὶ τέλος σ. 104 βιογραφίας Ἀνδρέα σαλοῦ. Σαμουήλ Α' 2, 8. Ψαλμὸς 74 (75), 4. Ἀποκάλυψη 7, 1, 2, καὶ 9, 13-15, κτλ. Ἀγαθάγγελου κεφ. 4, σελ. 15, Κώδικας 59, Ἱ. Μονῆς Ζηροποτάμου. Σελ. 106 ἔδω. Τοὺς μὲν *τρεῖς*: Ἐνώχ (σοφία), Ἡλία-Ἰωάννη Βαπτιστῆ (ὀρθοπραξία), Ἰωάννη Εὐαγγελιστῆ (συναίσθημα), ὁ Θεὸς μετέστησε-ἀνέβασε ζῶντες στὸν οὐρανὸ [πιθανῶς τριαδικὰ προτυπώνοντας τὴν (μὲ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου ἐπίσης προτυπωμένη) Ἀνάσταση μαζί καὶ Μεταμόρφωση τῶν μὴ πιά θνησκόντων δικαίων Του, μετά τό 3000 μ. Χ., σελ. 50-59]· στὸν δὲ *τέταρτο* θεόπτη Μωϋσῆ κατέβηκε ὁ Θεὸς ἐπίγεια. Σὲ συνδυασμένη οὐράνια καὶ γήινη βασιλεία Θεοῦ, ἔτσι προτυπούμενη πιθανῶς, κάπως (σελ. 114). [Κατὰ παραχώρηση ἀνεξέλεγκτου ἐλέους τοῦ Φιλάνθρωπου Θεοῦ, ὁ πολὺ μηδαμινὸς πηλὸς, ὁ γράφων ἁμαρτωλὸς, κάπως προ-υπηρετεῖ τοὺς ὑπηρετές Του δούλους σὲ πολὺ δέος· σελ. 80 χαμηλά].

Οἱ Ἕλληνες, ἄς αἰσιοδοξοῦν κι' ἄς Πιστεύουν πολὺ. Καὶ παραμένοντας ἀδιάφθοροι, ἄς μὴ φοβοῦνται τίς *ὀποιεσδήποτε* αὐτοκρατορίες, διότι ὁ

Δαβίδ δέν φοβάται τόν Γολιάθ, τόν οποιοδήποτε βύθιο Δράκοντα (σελ. 174 ἀρχή, καί 178 ὅλη). Διότι «ὁ μείζων δουλεύσει τῷ ἐλάσσονι, καθὼς γέγραπται». Ρωμαίους 9, 13. Γένεση 25, 23, καί 48, 17-20. Γαλάτας 4, 27-29. Ἄς Πιστεύη πολὺ λοιπὸν κί' ἄς αἰσιοδοξῇ (ἔστω μέσω δράματος) ὁ Ὁρθόδοξος Ἰσραήλ, ἡ πατρίδα τοῦ Ρήγα Φεραίου.

«καὶ ὅτε ἔκραξεν, ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ τὰς ἑαυτῶν φωνάς».
Ἄποκάλυψη 10, 3.

5. Μία τελείως φανταστική ἀπεικόνιση ἄσαρκων ψυχῶν μετὰ τὸ πνευματικὸ σῶμα τους, ἀγνωστής λεπτῆς ὕλης. Α' Κορινθίους 15, 40-54. Σοφία Σολομώντα κεφάλαια 7 καί 8. Σελίδες 57 ψηλά, 96 ψηλά. Συναφῆς ὀρθόδοξη ἀπόφασις τῆς ἁγίας Πέμπτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου (ἡ μνήμη τῆς Ἐκκλησιαστικῶς τηρεῖται στὶς 25 Ἰουλίου κάθε χρόνον), ἡ ὁποία ἐπίσημα καταδίκασε τὰ οὐτοπιστικά, ἀῦλα βασιλεία ἰδεῶν, καὶ ἐπιβεβαίωσε τὴν κάποια ὕλική σωματικότητα σάν ἀκατάργητη ἰδιότητα

ακόμη και σέ ό,τι είναι πνευματικό, νοερό, ψυχικό; «εἴ τις λέγει ὅτι ἡ μέλλουσα Κρίσις ἀναίρεσιν παντέλη τῶν σωμάτων σημαίνει καί ὅτι τέλος ἐστί τοῦ μυθεομένου ἡ ἄυλος φύσις, καί οὐδέν ἐν τῷ μέλλοντι τῆς ὕλης ὑπάρξει ἀλλά γυμνός ὁ νοῦς, ἀνάθεμα ἔστω.» Δογματική Χρ. Ἀνδρούτσου, σελ. 444. Βιβλικά ὁ Ὦν (Ποιητής καί τοῦ ἀνθρώπου) ἐφιλοτέχνησε τόν ἀνθρωπο κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν Αὐτοῦ (Γένεση 1, 26, 27), τόν ἐποίησε καί ἔπλασε (Γέν. 2, 7, 8). Εἰδικῶς δέ γιά τὸ πνευματικό-ἠθικό μέρος τοῦ ἀνθρώπου, τὸ «εἰκόνα-ὁμοίωσιν» (ἀλλοῦ, Γέν. 1, 27, κάπως περαιτέρω λέγεται «ἄρσεν καί θῆλυ»);, ἡ Βίβλος χρησιμοποιοῦ τὸ κάπως ἀνώτερο ρῆμα «ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καί ἐγένετο ὁ ἀνθρώπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν». Γέν. 2, 7. Μαλαχία 2, 15 [Ἑβρ.]. Ἔτσι δηλώνεται ἡ σχέση (πού ξεχωρίζει τόν ἀνθρωπο ἀπὸ τὰ σκέτα ἐνστικτοκίνητα ζῶα) ἡ ὁποία καθαγιάζει τὸ ἀνθρώπινο κορμί σέ ἱερό ναὸ ὅπου κατοικεῖ ὁ Θεός, ὁ Ὦν ὁ ἐμφυσήσας τὴν πνοὴν Του (δηλαδή τὸ ζωοποιό πνεῦμα Του). «Ἐλεγε δὲ περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ σώματος Αὐτοῦ» (ὁ Χριστός). Ἰωάννης 2, 21. «Οὐκ οἶδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καί τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν; εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός· ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἴκινές ἐστε ὑμεῖς.» Α' Κορινθίους 3, 16, 17. «οὐκ οἶδατε ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματος ἐστιν, οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ, καί οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν; ἠγοράσθητε γὰρ τιμῆς· ὁ ὄξ ἀ σα τ ε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καί ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἅτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ.» Α' Κορινθίους 6, 19, 20. «ὑμεῖς γὰρ ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντες, καθὼς εἶπεν ὁ Θεός ὅτι: ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καί ἐμπεριπατήσω καί ἔσομαι αὐτῶν Θεός, (Ὦν), καί αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός», «καγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς, καί ἔσομαι ὑμῖν εἰς Πατέρα, καί ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱοὺς καί θυγατέρας, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.» Β' Κορινθίους 6, 16, 17, 18. Λευιτικὸ 26, 12. Ἰεζεκιήλ 37, 27. Ἐφείσους 2, 21, 22. Ἑβραίους 3, 6. Α' Πέτρου 2, 5. Ποιὰ ἠθικὴ ἄλλης θρησκείας, ἢ φιλοσοφίας, ἢ πολιτικῆς ἰδεολογίας ὁποιασδήποτε, συγκρίνεται ἀξιολογικὰ μὲ τὸ προειπωμένο Βιβλικὸ ὙΨΟΣ ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος καί πνεύματος; Μάλιστα προσθέτοντας τὸ ὑπὲρ τῆς τεκνοποιητικῆς ἀγιότητος τοῦ γάμου χωρὶ τοῦ Παύλου, πρὸς Ἑβραίους 13, 4, «τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι καί ἡ κοίτη ἁμίαντος· πόρνους δὲ καί μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός.» Θεία συναφὲς καί τὸ χωρίο Μαλαχία 2, 15, (μάλιστα στὰ συμφραζόμενά του τὰ προστάζοντα ἐρωτικὴ ἠθικὴ-πίστη μονογαμίας σέ ὄντα πού εἶναι καί πρέπει νὰ παραμείνουν ἁγιασμένα πνευματικά): «καὶ δὲν ἔπλασεν ὁ Θεός ἕνα; (ἐννοεῖ τὸν πρῶτο γενάρχη καί πρῶτο προφήτη Ἀδάμ· σελ. 202). Καὶ ἡμῖς αὐτὸς εἶχεν ὑπεροχὴν πνεύματος. Καὶ διατὶ τὸν ἕνα; Διὰ τὴν ζήτησιν σπέρμα Θεῖον», τὸν Ἅγιο Χριστὸ τοῦ ὄντος δηλαδή, τὸν Ὅποιο εἶχε σέ Θεοταγμένο χρόνο ἀπέραντα φιλόανθρωπα, «τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, τοῦ γενομένου ἐκ

σπέρματος Δαβειδ κατά σάρκα». Ρωμαίους; 1, 3 Σελ. 132 χαμηλά και 133 ψηλά.

Πολλοί σκεπτικιστές της φιλο-έπιστημονικής εποχής μας πρώτο δέν πιστεύουν σέ άθάνατη ψυχή, και δεύτερο δέν πιστεύουν ότι ό άνθρωπάκος μέ τά ήθικά χάλια του άξίζει νά έχη άθάνατη ψυχή. 'Η δεύτερή τους παρατήρηση είναι κάπως όρθή, διότι μόνο κατά χάρη-δωρεά υίοθετείται ό άνθρωπος στην αιώνια ζωή της τελικής θέωσης, και όχι διότι από μόνος του τό άξίζει... Όσο άφορᾶ την κατ' άρχή άπιστία σέ άθανασία ψυχής, άς έξεταστή φιλο-έπιστημονικά. Μέσα στις σημερινές γνώσεις της Έπιστήμης πού έρχεται σέ θεωρητική και πειραματική έπαφή μέ άναρίθμητα θαύματα φυσικής άποκάλυψης στο μέσα μας και γύρω μας σύμπαν όν, ή δυνατότητα νά μπορῆ νά ύπάρχη ένα σύστημα-σύνθεση ζώσας δύναμης σκέψης και συναισθήματος πού νά μή διαλύεται (όλότελα) μετά τό βιολογικό θάνατο, δέν είναι κάτι πού αποκλείεται-άπορρίπτεται κατ' άρχή. Όποιος τό αποκλείει αυτό έστω και σαν μιá πιθανή δυνατότητα κατ' άρχή, αυτός δογματίζει τυφλά και προκατειλημμένα, άνάγει την τέτοια άρνησή του σέ Πίστη. Διότι (1) τό σύμπαν όν στην έπαφή του μέ την Έπιστήμη άποκαλύπτεται γεμάτο ύπέροχα φυσικά θαύματα, τό ένα πιό έκπληκτικό από τό άλλο, και μέσα σ' όλα τά θαύματα ένα άκόμη πιό θαυμάσιο μπορεί νά είναι ή (τόσο άγνωστή μας) αιώνια ψυχή. (2) ή δύναμη-ένέργεια (πού μιá άγνωστη μορφή της κάπως θά συγγενεύη μέ την ψυχή) είναι άμηδένιστη, δηλαδή αιώνια, διότι τό όν, κατά έπιστημονικό άξίωμα άποδειγμένο, δέν μηδενίζεται. ό παλμός στην κυματική φύση του όντος είναι άμηδένιστος και λοιπόν ή φύση αυτή είναι αιώνια, ίσον τό όν είναι αιώνιο. (3) ό θάνατος-μηδενισμός (έστω μέσω μιᾶς πλήρους διάλυσης) της ψυχής, ούτε άποδεικνύεται ούτε έχει πειστική έμπειρική ύποστήριξη. (4) άπεναντίας οι έμπειρικές και πειραματικές ένδείξεις για (α) κάποιες καταπληκτικώτατες ιδιότητες της ψυχής και (β) κάποιες της έπιστήμης παραψυχολογίας πειραματικές διαπιστώσεις, ύπάρχουν και πείθουν ότι κάποιο άληθινότατο και σοβαρότατο μυστήριο είναι ή ούσία της ψυχής πού περιμένει σεβασμό, άπροκατάληπτο πλησίασμα, έρευνα, άντι μιá σκέτη δογματική άρνηση...

Θά αναφερθούν οι πειραματικές διαπιστώσεις της πρόσφατης συνεργασίας έπιστημόνων Άγγλίας, Ρωσίας, Άμερικής, για τή μεταβίβαση σκέψης και ύποβολής σέ μεγάλες άποστάσεις. Τά γεγονότα της έπιστημονικής έρευνας έπέβαλαν την άποψη ότι Κάτι (άγνωστο άκόμα) ύπάρχει... Στη Ρωσία, όπου δέν έχουν βέβαια λόγους από την έπίσημη μαρξική άθεία νά συμπαθούν προωθήσεις άπόψεων πού έμμεσα κάπως έννοούν την προνομακή προίκιση της ψυχής μέ υπέρτατες ιδιότητες στα πρόθυρα της κάποιας άθανασίας της, γράφτηκαν τά άκόλουθα από

τόν καθηγητή φυσιολογίας στο Πανεπιστήμιο του Λένινγκραντ, και μέλος 'Ακαδημίας 'Επιστημών τῆς ΕΣΣΔ, Λ. Α. Βασιλίεφ, ἀναδημοσιευμένα στο παρισινό περιοδικό PLANETE No. 16/1964: «Τὰ τηλεπαθητικὰ φαινόμενα εἶναι μιὰ πειραματικὴ πραγματικότητα καὶ προϋποθέτουν τὴν ὕπαρξη μιᾶς μορφῆς ἐνέργειας τὴν ὁποία ἡ φυσικὴ ἐπιστήμη, μὲ μόνες τὶς μεθόδους τῆς, δὲν ἔχει ἀκόμη ἀποκαλύψει. Ἡ σπουδαιότητά τῆς δὲν συγκρίνεται παρὰ μὲ τὴν ἀνακάλυψη τῆς ἀτομικῆς ἐνέργειας. Πειραματικὰ κατέστη ὑπερβολικὰ ἀπίθανο νὰ ὀφείλεται, ἡ τηλεπάθεια καὶ ἡ ὑποβολὴ ἀπὸ μακριά, σὲ ἠλεκτρομαγνητικὴ ἐνέργεια». Περιληπτικά. Ἄς γίνῃ μιὰ ὀχι ἐπιστημονικὴ ἐρώτηση, σημαντικὴ ὁμως διότι ἀποτείνεται στὴν πηγὸμᾶνα ζῶσα συνείδηση τοῦ ἀνθρώπου: ποῖο ἀπὸ τὰ ἐξῆς δυὸ εἶναι πιὸ δυσκολοπίστευτο γιὰ ἓναν ἀνίδεο (καὶ περὶ ψυχῆς εἴμαστε ὅλοι, λίγο ἢ πολὺ, ἀνίδεοι): (α) τὸ ἐπιστημονικὸ γεγονός-κατόρθωμα τοῦ νὰ κατασκευάζονται σήμερα μικροῦτσικοὶ ἠλεκτρονικοὶ ἐγκέφαλοι «τῆς τσέπης» ποὺ καθένας τους μπορεῖ σὲ ἓνα δευτερόλεπτο νὰ ἐκτελῇ δύο ἑκατομμύρια μαθηματικὲς πράξεις (μὲ ἠλεκτρισμὸ καὶ μὲ ἓνα «τρανζίστορ» τόσο μικροσκοπικὸ ποὺ πενήνταεξ χιλιάδες «τρανζίστορ» χωρᾶνε σὲ μιὰ δαχτυλήθρα, «Ἐλευθερία» 2 Αὐγούστου 1964), ἢ (β) ἡ μεταθανάτια μὴ ἑξομοίωση (δηλαδὴ ὁ μὴ ἐξίσου κοινὸς μηδενισμὸς τῶν στὸ θάνατο) ἑνὸς κοριοῦ καὶ ἑνὸς Μπετόβεν, ἢ μιᾶς σκνίπας καὶ μιᾶς Μαρίας Κυρί;; Προφανῶς τὸ πρῶτο, τὸ (α), εἶναι πιὸ δυσκολοπίστευτο. Καὶ ὁμως εἶναι κοινὸ γεγονός-θαῦμα.

Οἱ ἀρνούμενοι (β) ἀθανασία ψυχῆς ἑξομοιώνουν σὲ κοινὸ μεταθανάτιο μηδενισμὸ τῆ ζωῆ ἑνὸς ἐντόμου καὶ τῆ ζωῆ ἑνὸς Ἀἴνσταϊν. Λένε: ἡ ψυχὴ του ἔπαψε νὰ ὑπάρχη ὅπως καὶ τὸ βιολογικὸ κορμὶ του. Διότι κακῶς συγχέουν καὶ ταυτίζουν τὸ ὄρατο κορμὶ-πτῶμα μὲ τὴν ἀόρατη ζῶσα δύναμη-ψυχὴ (πνεῦμα).

Ποιὸς ἔστειλε στὴν παρθένα Ζὰν ντ' Ἄρκ τις ἀμυδρὲς φωνοῦλες ποὺ τελικὰ ἐλευθέρωσαν τὴ Γαλλία; Ποιὸς, ἢ ποιοί, ἔστειλαν τις φωνὲς στὸ τρίτο αὐτὶ τῶν προφητῶν τῆς Βίβλου, καὶ πῶς ἐπαληθευμένα προφήτευσαν τὸ μέλλον ὁ Κοσμῶς Αἰτωλὸς (σελ. 34 ψηλά, 134 ψηλά, κτλ.); Ἰώβ 4, 12-16. Ἡσαίας 50, 4, 5. «λειτουργικὰ πνεύματα, εἰς ὑπηρεσίαν ἀποστέλλόμενα» «ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα». Ἐβραίου 1, 7, 14. Κάποια θαυμαστὴ ζῶσα δύναμη ἀγνωστῆς φύσης. «καὶ ἂν ἐπέλθῃ σκότος ἐπὶ σέ, πάλιν θέλεις γίνεαι ὡς ἡ αὐγή». «ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου», Ἰώβ 11, 17. Ψαλμὸς 102 (103) 5. Ἡ Βίβλος μιᾶ γιὰ ὄντα πύρινα, μιᾶς φωτιᾶς ποὺ ἢ δὲν καίει ἢ καίει ὅταν θελήσῃ (κάπως), ὅποτε κατατρώγει καὶ ἐξαφανίζει πέτρες καὶ χῶμα ἀμέσως.. Βασιλ. Α', 18, 38. Ἐξοδος 3, 2. Δευτερονόμιο 5, 22. Κριτῆς 13, 20. Βασιλ. Α' 19, 11-13. Ἰεζεκιήλ 1, 13, 14. Δανιήλ 10, 6. Καὶ οἱ διαμεριζόμενες ζῶσες «γλῶσσαι ὡσεὶ πυρὸς»

μαζί και «ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἤχος ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον», στὴν Πεντηκοστή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Βιογραφία Ἁγ. Ἀνδρέα σαλοῦ σελ. 20, 21, 95, «νοερῶν ἀγίων ἀγγέλων, τὰς ὄψεις λαμπροτάτας ὑπὲρ τὸν ἥλιον», «πυρίνων ἀγγέλων». Ματθαίου 28, 2, 3. Λουκᾶ 24, 4. Λουκᾶ 10, 18, ἴσον Ἀποκάλυψη 12, 9. [τέλος σελ. 36, ἀρχὴ 37].

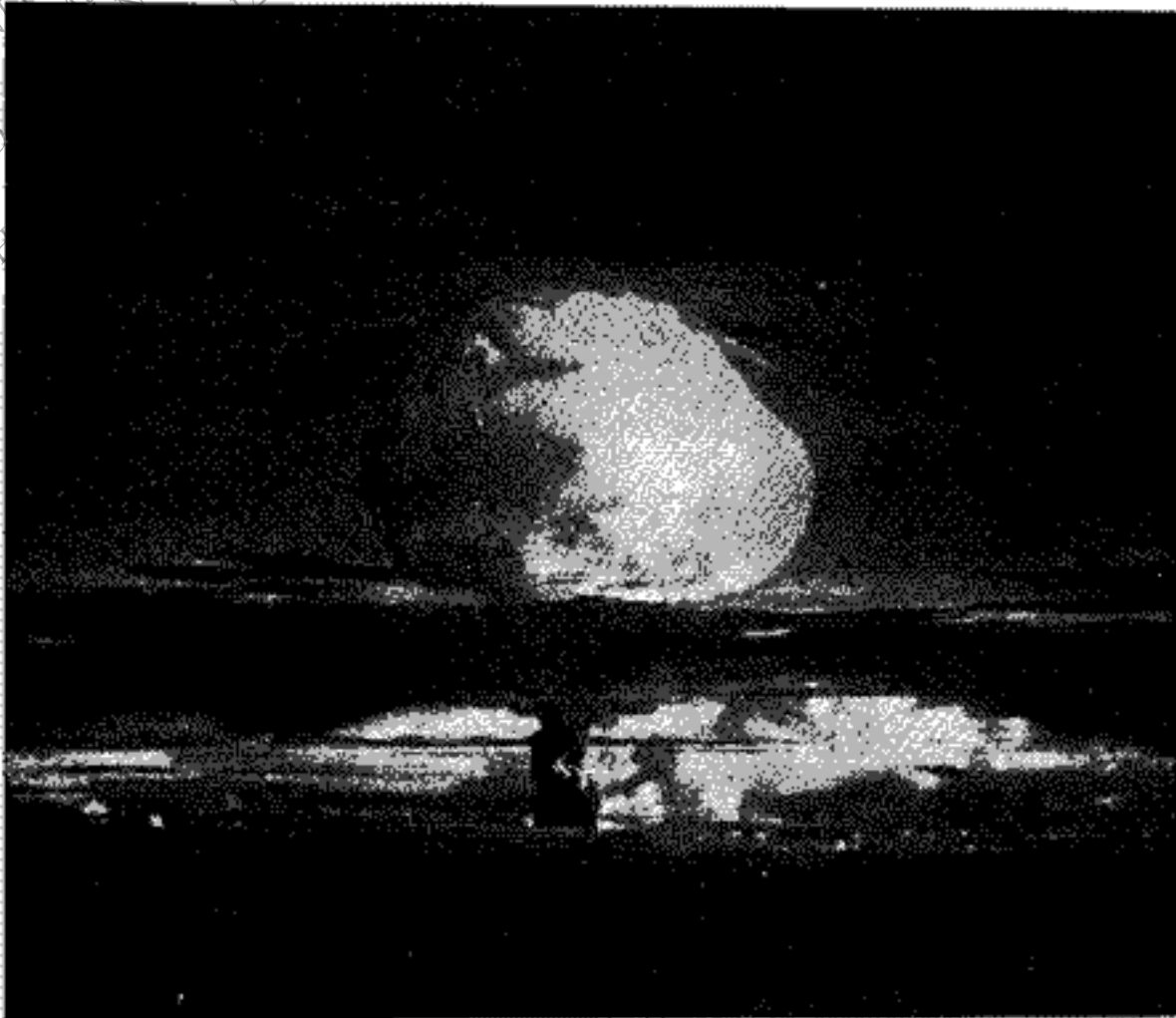
«ὁ δὲ Θεὸς αὐτῷ (στὸν σπειρόμενο κόκκο, ἢ στὸ σπέρμα) δίδωσι σῶμα καθὼς ἠθέλησε, καὶ ἐκάστω τῶν σπερμάτων τὸ ἴδιον (αὐτῶν) σῶμα. οὐ πᾶσα σὰρξ ἢ αὐτὴ σὰρξ, ἀλλὰ ἄλλη μὲν ἀνθρώπων, ἄλλη δὲ κτηνῶν, ἄλλη δὲ ἰχθύων, ἄλλη δὲ πτηνῶν. καὶ σώματα ἐπουράνια, καὶ σώματα ἐπίγεια». «σπείρεται σῶμα ψυχικόν (σάρκας καὶ αἵματος καὶ ζωϊκῆς ψυχῆς, ἐμβρύου ἢ βρέφους π. χ. Ὑπόμνημα τόμ. 1, σελ. 413, καθηγ. Π. Ν. Τρεμπέλα), ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν. ἔστι σῶμα ψυχικόν, καὶ ἔστι σῶμα πνευματικόν». Α' Κορινθίους 15, 37-40, 43-47. Ἡ ψυχὴ-πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, ἡ Θεοχαρισμένα ἐμφυσημένη ἐμπνοή «εἰκόνα-ὁμοίωσή» Του, ὁ π ἄ ρ χ ε ι καὶ εἶναι ὀλοζώντανη δύναμη-ἐνέργεια ἀγνωστης φύσης προνομιακῆς μέσα στὸ σύμπαν, μὲ ιδιότητες ποὺ εἶναι καταπληκτικὰ θαυμάσιες· καί, ἀντὶ νὰ τὴν ἀρνούμεθα, ἄς εἴμεθα εὐγνώμονες ποὺ αὐτὸ τὸ Δῶρο εἶναι ἡ ὑπαρξὴ μας: ἐμεῖς. «Παῖς δὲ ἡμῶν εὐφυῆς, ψυχῆς τε ἔλαχον ἀγαθῆς, μᾶλλον δὲ ἀγαθὸς ὢν ἦλθον εἰς σῶμα ἀμίαντον». Σοφία Σολομ. 8, 19. Οἱ ψυχὲς στὰ οὐράνια ἔχουν τόπους ἢ μονῆς (σελ. 144 χαμηλά, 145 ψηλά), ποὺ ἐτοιμάζονται ἀπὸ τὸν Κύριο εἰδικὰ γι' αὐτές. Ἰωάννης 14, 1-7. 14, 23. Ἑβραίου 11, 13-16 (ὅπου ἐξαίρεται ἡ ὑπεροχὴ τῆς οὐράνιας βασιλείας τοῦ Θεοῦ ὡς πρὸς τὴν ἐπίγειαν). Β' Κορινθίους 5, 1, 2, (ἐπίσης). Ἀποκάλυψη 21, 2, καὶ 22, 14 (ἡ οὐράνια πόλις Ἱερουσαλήμ· σελ. 28 ψηλά). Ἐπίσης τὸ «ἐξῆλθον» τοῦ ἀρχάγγελου Γαβριὴλ (Δανιὴλ 9, 22), προϋποθέτει «τόπον» κάπου στὰ οὐράνια, «τὰ ἐπουράνια, τὰς τοποθεσίας τὰς ἀγγελικὰς καὶ τὰς συστάσεις τὰς ἀρχοντικὰς, ὁρατὰ τε καὶ ἀόρατα». Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος (μαθητῆς τοῦ Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη) πρὸς Τραλλιανούς, 5, 2. Γιὰ δὲ τὴν ἄσαρκη ἐπιβίωση, ἡ ἀθανασία ψυχῆς, ἄς φροντίζουμε ἀπὸ τώρα ἐπίγειαν γιὰ τὸν ἐν Θεῷ πνευματικὸ πλοῦτο της, τὸν μόνον πλοῦτο ποὺ ἐπιτρέπεται νὰ παίρνη κανεὶς μαζί του ὅταν ἀποθέτει τὸ σάρκικο σκῆνωμα, σύμφωνα μὲ τὴν τέτοια ἀξιολογικὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου: τὴν ἀξιολογία τοῦ ὄχι μάταια κοπιᾶζοντος ἀνθρώπου... (Σελ. 126 μέση καὶ κάτω, σελ. 127 ἀρχή, σελ. 139 χαμηλά). «ἔστιν ἀθανασία ἐν συγγενείᾳ σοφίας» «πλοῦτος ἀνεκλιπής». «ἐπεκαλεσάμην καὶ ἦλθέ μοι πνεῦμα σοφίας. προέκρανα αὐτὴν σκῆπτρων καὶ θρόνων, καὶ πλοῦτον οὐδὲν ἠγησάμην ἐν συγκρίσει αὐτῆς» «ὅτι ὁ πᾶς χρυσὸς ἐν ὄψει αὐτῆς ψάμμος ὀλίγη» «ἀκοίμητον τὸ ἐκ ταύτης φέγγος» «εὐπρεπεστέρα ἡλίου» «φωτὶ συγκρινο-

μένη εύρίσκεται προτέρα». Σοφία Σολομώντα 8, 17, 18. 7, 7-10. 7, 28-29. «τῷ πνεύματι ζέοντες, τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες». Ρωμαίους, 12, 11.

Καὶ κλείνοντας αὐτὰ τὰ λίγα περὶ ψυχῆς, ἃ; γίνη σύσταση πρὸς τοὺς ὀποιοσδήποτε ἐγκληματίες περιφρονητές της ὅτι ἡ τέτοια μισάνθρωπη ἀμετανοησία των, ἡ θαυματοκτονία των καὶ ἀξιοκτονία των, ἀκριβῶς θὰ στραφῆ ἐναντίον τους μὲ τὰ ἴδια τους τὰ χέρια, στὸ «αὐτόματος ἀποπεσών» (σελ 146 χαμηλά, 147, 186-190), ὅπου, κάπως, «πρὸς μίαν ροπήν ἢ ἐντιμότερα γένεσις αὐτῶν διέφθαρτο», «καὶ ἔσονται μετὰ τοῦτο εἰς πτώμα ἄτιμον καὶ ἕβριν ἐν νεκροῖς δι' αἰῶνος, ὅτι ρήξει αὐτοῦς ἀφώνους πρηγεῖς, κτλ.», «καὶ τὴν ράχιν αὐτῶν διαπαντὸς κύρτωσον», «μερίδες ἀλαπέκων ἔσονται», «εἰς τὴν ἀσίδηρον εἰρητὴν», «εἰκὼν τοῦ μέλλοντος αὐτοῦς διαδέχεται σκότους, ἑαυτοῖς δὲ ἦσαν βαρύτεροι σκότους...», «φυγάδες τῆς αἰωνίου προνοίας», ἴσον «αὐτόματος ἀποπεσών»: ἀπὸ μόνοι τους χαμένες ψυχές... Σοφία Σολομ. 18, 12. 4, 18, 19. Ψαλμὸς 69, 23. Ἐν Χριστῷ Κυρίῳ λοιπὸν παρακαλοῦνται νὰ προσέξουν τὴν Ἁγία Γραφή, ἐξυπηρετώντας τὸ ὕψιστο συμφέρον τους, φιλόανθρωπα προσέχοντας ἐκεῖνο τοῦ Θεοῦ τὸ «ΕΚΛΕΞΑΤΕ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΔΙΑ ΝΑ ΖΗΤΕ». Δευτερονόμιο 30, 19. (Σελ. 189 τέλος). Γένοιτο!

6. Τέσσερις και πλέον αιώνες πριν από τη διάσπαση του ατόμου ή έμπνευση του ζωγράφου στην Ίερη Μονή Αγίου Διονυσίου (Αθω) δραματίστηκε και απεικόνισε τις «φιιάλες» της Αποκάλυψης 16, 1, με τον παραπάνω τρόπο. Αγ. Ήγουμένου Αρχιμ. Γαβριήλ «*Η ἐν Αγ. Όρει Ίερὰ Μονή τοῦ Ἁγίου Διονυσίου. Ἀθήναι 1959*». Συναφές φύλλο τῆς Χριστιανικῆς ΣΠΙΘΑΣ 242/1981. Είναι προφητική προτύπωση τοῦ ματιταριοῦ τῆς ατομικῆς βόμβας τὴν ὁποία ἡ μετάνοια τῶν Νινευιτῶν μπορεῖ νὰ ἀποτρέψη, ἔπως φιλάνθρωπα πρέπει νὰ τὸ θέλωμε ὅλοι μας. Σελ. 168 χαμηλά, 169 ψηλά.

7. Φιάλη τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ; Ἀποκάλυψη 16, 1. Ἐκχέει ραδιενεργὸν οἶνον-πῦρ; ΑΝ μετανοήσωμε οἱ ἄνθρωποι, δὲν ἐκχέει. Ἐκεῖνοι ποὺ μποροῦν νὰ μετανοοῦν πρέπει πολὺτροπα νὰ βοηθήσουν τοὺς ἀμετανόητους νὰ μετανοήσουν κι' αὐτοί. [«φιιάλη». «κεκαυμένη»]. Κατὰ παράδοξη σύμπτωση τὸ ἄνω ἀριστερὰ τμήμα τῆς (σὰν κρανίον Ἀδάμ) σφαίρας τῆς φιιάλης μοιάζει με... ἀνθρώπινο πρόσωπο!